

tioner og forfølge som Følge heraf heller ikke politiske Formaal i den Forstand, som politiske Partier forfølge deres Formaal. I alle Tilfælde skulle disse Penge, hvorom der her er Tale, ikke anvendes til politiske Formaal, men de skulle anvendes til at understøtte arbejdsløse. Den højtærede Minister sagde, at vil man gaa til et Forslag om Understøttelse for arbejdsløse, maatte man gaa en ganske anden Vej end den her foreslaaede. Jeg fik derved det Indtryk, at den højtærede Minister ikke vilde være med til at fremme dette Forslag. Den højtærede Minister anførte ogsaa, at det var ensidigt over for Kommunerne, fordi Medlemmer af Fagforeningerne ere bosatte i ganske enkelte Kommuner. Deri tager den ærede Minister fejl. Det er ganske vist, at de fleste Fagforeningsmedlemmer findes i Købstæderne, al den Stund Flertallet af manuelle Arbejdere, navnlig faglige Arbejdere, findes der, ja, der findes naturligvis rene Landkommuner, hvor der ikke findes Fagforeningsmedlemmer, men det er et meget stort Antal Kommuner, ogsaa af Landkommuner, i hvilke der findes Fagforeningsmedlemmer. Men der er jo ikke det allermindste til Hinder for, at der efter denne Lov oprettes Arbejderforeninger med det Formaal at understøtte arbejdsløse ogsaa paa Landet, og de ville kunne faa Adgang til samme Statsbidrag, som man f. Eks. foreslaar at yde Fagforeningerne. Men at man, fordi der i nogle Kommuner ikke er Anledning til at søge Hjælp, ikke skulde kunne understøtte Folk i andre Kommuner, der lide Nød, er et Ræsonnement, jeg ikke kan forstaa, og et Ræsonnement, som i hvert Fald heller ikke tidligere er blevet gjort gældende fra Venstres Side.

Den højtærede Minister sagde, at dette Forslag hørte rettelig hjemme i Kommunerne, men der var det ikke kommet frem, og han henstillede til Forslagsstillerne at stille Forslag i Kommunerne, navnlig i saadanne Kommuner, hvor de ere Medlemmar af de kommunale Raad, og naar man saa var bleven enig med Kommunerne om, at de skulde yde noget til en Arbejdsløshedsforsikring, kunde man jo komme til Staten og bede om at faa Lov til at anvende Midler i samme Retning. Jeg synes egentlig, at det var rigtigere, naar Forslaget nu er kommet, at man fra Statens Side sagde — og det faa vi nu forhaabentlig i den kommende Tid at vide — hvad man vil gøre, og hvad man anser for at være det rette, og det kan man kun faa at vide derigennem, at Forslaget

gennembehandles her i Rigsdagen, saa at denne faar Lejlighed til ved Afstemning at tage sit Standpunkt til Forslaget og mulige Ændringsforslag, der maatte fremkomme under Behandlingen, og Regeringen faar Lejlighed til at sige, hvordan den stiller sig dertil. Der vil derefter, med nogen Udsigt til at kunne tage fat paa den rigtige Maade, være Lejlighed til at foretage videre Skridt. Jeg skal ikke være utilbøjelig til at gøre et saadant Forsøg, men har ogsaa ved en tidligere Lejlighed fremhævet, at de Forsøg, der have været gjorte blandt andet i Svejts, paa at løse Arbejderforsikringspørgsmaalet ad kommunal Vej, ere faldne ret uheldigt ud, og jeg har ogsaa angivet Grunden dertil. Det er sikkert nok, at hvis man gaar den Vej som der, at gøre Forsøg paa at oprette Arbejdsløshedsforsikringskasser, vil Følgen deraf blive, at kun de, der have Udsigt til at blive arbejdsløse, ville søge at forsikre sig, men de fleste ville haabe paa, at det ikke sker, og derfor unnlade at forsikre sig, saa at de, der skulde nyde godt af denne Forsikring, og de, der skulde yde Bidrag til den, ere de samme, selv om man vilde give Tilskud fra de paa-gældende offentlige Institutioner. Ved derimod at knytte det til Organisationer, navnlig til bestaaende Organisationer, som have dette Formaal, vil man faa langt større Sikkerhed for at faa Midler at raade over, der ere i Stand til at afhjælpe noget af den Nød, som er en Følge af Arbejdsløsheden. Saa sagde den højtærede Minister, at jeg havde sagt her, at de Forslag, vi havde forelagt, vilde bidrage til at afhjælpe Arbejdsløsheden. Den højtærede Minister maa have hørt fejl; jeg har ikke sagt noget saadant. Jeg har sagt, at det i nogen Grad kunde bidrage til at lindre den Nød, der er en Følge af Arbejdsløsheden, akkurat det samme, som den højtærede Minister ogsaa udtalte; det modsatte, som den højtærede Minister mente, at jeg skulde have sagt, vilde selvfølgelig være ganske unaturligt at sige, ja, det vilde være urigtigt. Naar han dernæst spurgte om, hvorledes Kjøbenhavns Kommune havde modvirket Arbejdsløsheden, skal jeg derpaa svare, at Kjøbenhavns Kommune har søgt at modvirke Arbejdsløsheden i de sidste Aar ved at sætte saameget Arbejde i Gang, som det var overkommeligt for Kommunen, og den ærede fungerende Indenrigsminister vil ved at se paa Kjøbenhavns Regnskab og paa Kjøbenhavns Budget og de deri indeholdte Oplysninger se, at det har været ganske